

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **H. H. D.**, nar., st. příslušnost Vietnam, t.č. bytem, zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou, se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2016, č. j. OAM-439/ZA-ZA11-HA11-2016,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 20. 9. 2016 doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2016, č. j. OAM-439/ZA-ZA11-HA11-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že žalobci se mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Obsah napadeného rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce poskytl dne 9. 5. 2016 údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamu národnosti kinh. Není nijak politicky aktivní a nevyznává žádné náboženství. Je ženatý a jeho manželka žije ve Vietnamu, mají spolu dítě (nar. 30. 9. 2015) vietnamské státní příslušnosti. Přicestoval do ČR dne 27. 2. 2015 přes Rusko, v té době měl platné povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Nepobýval v žádných jiných zemích EU a doplnil, že pouze během první cesty do ČR letěl přes Německo. Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je pozbytí oprávnění k pobytu v ČR

Žalovaný při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 26. 5. 2015, č.j. 98851/2015-LTP, dále ze zprávy Amnesty International 24. 2. 2016 – Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 ze dne 8. 6. 2016, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) 2015 ze dne 25. 5. 2016, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA 13. 4. 2016 – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2015 ze dne 8. 6. 2016 a Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 – Vietnam ze dne 27. 1. 2016. Žalobci byla dána v řízení možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, nicméně žalobce se nijak nevyjádřil a žádné nové podklady neoznačil.

Žalovaný se zabýval nejprve vyhodnocením tvrzení žalobce z hlediska ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, přičemž dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno dospět k závěru, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Odkázal přitom na zprávu Human Rights Watch – Vietnam ze dne 27. 1. 2016 a zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v roce 2015 – Vietnam ze dne 13. 4. 2016. Vyhodnotil skutečnosti uvedené žalobcem v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 5. 2016, informací z CIS a dále zprávy o zemi původu a dospěl k závěru, že žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Obdobně nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Hlavním důvodem podání žádosti je legalizace dalšího pobytu žalobce na území ČR. Návrat do vlasti odmítá z důvodu obtížného získávání financí pro zajištění živobytí své rodiny. Jeho tvrzení o nízkých výdělcích v zemi důvody nesouvisející s důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný odkázal i na pobytovou minulost žalobce, který měl již uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem zaměstnání, u kterého si pak nechal změnit účel na podnikání. Přišel však o ně svým vlastním zaviněním. Žalovaný odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 2. 2005, č.j. 7 Azs 187/2004. Pokud žalobce žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na složitost mechanismů, který tento upravuje. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR.

Co se týče obavy žalobce z návratu do vlasti, kterého se žalobce obává z důvodu obtížného získávání financí pro zajištění živobytí své rodiny, žalovaný uvedl, že tato obava je pouze hypotetická, protože není možno prokázat, že se ocitne ve stejné situaci, v níž se nacházel před odletem do ČR. Žalobce se nezmínil, že by před svým odjezdem z vlasti měl jakékoliv potíže s vietnamskými státními orgány. K hodnocení ekonomické situaci ve Vietnamu žalovaný poukázal na zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), které

hodnotí ekonomické ukazatele v zemi původu žadatele. Souhrnně žalovaný uzavřel, že v případě žalobce neshledal odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl se neuděluje. Žalovaný dále s obdobným závěrem vyhodnotil podmínky pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny), neboť ze skutkového stavu nevyplývá, že by některému z rodinných příslušníků žalobce byl udělen azyl v ČR.

K podmínkám pro udělení tzv. humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) žalovaný uvedl, že se v této souvislosti zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přičemž přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Poukázal na výjimečný charakter humanitárního azylu a na to, že na tuto formu ochrany není právní nárok. Uzavřel, že nezjistil žádný zřetel hodný důvod pro udělení humanitárního azylu.

Dále se žalovaný zabýval posouzením podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž vycházel z obdobných podkladů jako při posouzení podmínek pro udělení azylu. Odkázal na ustanovení § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu a uvedl, že nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se zabýval otázkou, zda žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda žalobci nehrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, žalovaný k tomuto závěru nedospěl. Odkázal na Informaci MZV ČR č.j. 98851/2015-LPTP ze dne 26. 5. 2015, z níž citoval podstatnou část vztahující se k politice Vietnamu ve vztahu k občanům navracejícím se zpět z dlouhodobého pobytu v zahraničí, a dále také Zprávu o dodržování lidských práv v roce 2015, kterou vydalo Ministerstvo zahraničí USA. Žalobce nesdělil, že by mu výkon vietnamské státní moci v jeho vlasti způsobil újmu či problémy, jejichž odraz by mohl pocítit po návratu do své vlasti. Není tedy žádný důvod domnívat se, že by se po návratu do vlasti stal terčem zájmu státních vietnamských orgánů.

Žalovaný uzavřel, že nedospěl k závěru, že žalobci hrozilo v případě návratu do vlasti přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Zároveň v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Rovněž se neprokázalo, že by neudělením doplňkové ochrany ČR porušila své mezinárodní závazky. Žalovaný tak dospěl k závěru o neudělení doplňkové ochrany, přičemž nad rámec nutného odůvodnění poznamenal, že žalobci nic nebrání v tom, aby využil zákonných prostředků k možnému odstranění tvrdosti rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, konkrétně § 122 zákona o pobytu cizinců a následně i dalších institutů, které upravují ustanovení tohoto zákona.

III. Žaloba

Žalobce v žalobě především uvedl, že žije na území od roku srpna 2008, po celou dobu zde pobýval oprávněně na základě víza k pobytu nad 90 dnů a posléze na základě povolení k dlouhodobému pobytu. V současné době připadá v jeho případě v úvahu pouze možnost podání si žádosti o povolení k pobytu na Zastupitelském úřadě ČR v Hanoji. Dlouhodobě je ovšem nereálné podat na Zastupitelském úřadě ČR v Hanoji žádost o jakékoliv povolení k pobytu, neboť přijetí žádosti o povolení k pobytu podmiňuje Zastupitelský úřad ČR v Hanoji předchozí registraci v tzv. systému Visa point provedené za účelem podání žádosti. Žalobce

jednak namítá, že takovýto postup je nezákonný, kdy správní orgán není oprávněn vynucovat si po žadatelích o pobytové oprávnění předchozí registraci v jakémkoliv systému – viz př. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015 vydaný pod č.j. 7 Azs 282/2014-48 a navíc Zastupitelský úřad ČR v Hanoji předchozí registraci v tzv. systému si po žadatelích o povolení k pobytu stále vynucuje. Žalobce k tomu odkázal na internetové stránky Ministerstva zahraničních věcí http://www.mzv.cz/hanoi/cz/viza_a_konzularni_informace/zmena_v_prijimani_zadosti_o_povoleni_k.html, ovšem tento systém nenabízí žádné volné termíny k registraci a následnému podání žádosti. Žalobce se dále cítí být zkrácen na svých právech tím, že žalovaný správní orgán rozhodoval v rozporu s ustanoveními s § 14 zákona o azylu.

Žalobce vytýká žalovanému, že ačkoliv shromáždil v rámci správního řízení zprávy týkající se situace ve Vietnamu, a to i takové zprávy týkající se dodržování lidských práv, z nichž vyplývá, že lidská práva nejsou ve vlasti žalobce hojně dodržována, k těmto informacím při svém rozhodování nepřihlédl. Z uvedených informačních zdrojů se podává, že stav dodržování lidských práv ze strany vlády zůstal neuspokojivý a nadále dochází k mnoha závažným případům jejich porušování. Porušování lidských práv se dopouští i bezpečnostní složky například tím, že tlučou podezřelé při zatýkání. Žalobce má obavy z návratu do vlasti. Žalobce dále namítá, že žalovaný se při svém rozhodování nezabýval otázkou možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí pouze konstatuje, že neshledal důvody k udělení humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu, tento svůj závěr však žádným způsobem neodůvodnil. Žalobce má za to, že situace v zemi jeho původu tak, jak se na ni odvolává i žalovaný na základě nashromážděných zpráv mezinárodních organizací, je situace stran dodržování lidských práv natolik vážná, že žalovaný správní orgán byl povinen vypořádat se řádně s otázkou, zda situace ve Vietnamu, kdy nejsou dodržována lidská práva, nepředstavuje důvody hodné zřetele pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, což neučinil. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření k žalobě

Správní orgán trvá na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobcem veden pohovor, ve kterém měl prostor uvést veškeré relevantní důvody, jež ho vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl. V odpovědích nebyl žalobce nijak omezován a s protokolem o pohovoru byl seznámen, svoji výpověď nijak nedoplňoval, nežádal změny a s obsahem protokolu o pohovoru souhlasil, správnost přetlumočeného textu stvrdil svým podpisem. Žalovaný správní orgán shromáždil za účelem vydání rozhodnutí rozsáhlé podklady, na základě kterých byla žádost jmenovaného posouzena. Žalobce namítá, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, správní orgán k tomuto podotýká, že vycházel z takových informačních zdrojů sloužících jako podklady pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně, které jsou zcela dostačující, respektovány soudními orgány a aktuální v době vydání rozhodnutí. Správní orgán z nich vytěžil informace tak, aby zjistil skutečný stav věci. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce se před vydáním rozhodnutí dne 24. 08. 2016 měl možnost s obsahem podkladů seznámit, dále mohl proti podkladům pro rozhodnutí vznést námitky, případně je doplnit o materiály, o kterých se domnívá, že by více vystihovaly vážnost situace. Jmenovaný se seznámit s obsahem podkladů pro rozhodnutí nechtěl, dále se k nim nechtěl nijak vyjádřit, ani nenavrhl doplnění těchto podkladů. Protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany stvrdil svým podpisem dne 24. 8. 2016.

Žalobce namítá, že registrační systém VISAPPOINT, jehož prostřednictvím má žalobce možnost podat žádost o pobyt na území ČR na Zastupitelském úřadu v Hanoji, nenabízí žádné volné termíny k registraci a následnému podání žádosti. Tato námitka se mýlí s projednávanou problematikou a pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je irelevantní. Problematiku žádostí o pobyt řeší speciální zákon (č. 326/1999 Sb.) a žalobce tedy musí naplnit podmínky uvedeného zákona bez ohledu na složitost splnění podmínek pro jeho získání. Žalobce se dále domnívá, že žalovaný řádně neposoudil jeho případ ve vztahu k udělení humanitárního azylu. Správní orgán znovu opakuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2003. Správní orgán v této souvislosti poznamenává, že řádně zjistil a posoudil žalobcovu osobní situaci, též situaci v zemi původu, zdravotní stav žalobce a plně odkazuje na závěry vydaného rozhodnutí, které jsou dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodněny a ze kterých jasně plyne z jakých důvodů a na základě jakých podkladů neshledává důvody hodné zvláštního zřetele k udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu. Ze strany žalovaného nepřiznání humanitárního azylu rozhodně nebylo způsobeno libovůlí, což jasně dokládá spisový materiál, k čemuž žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs /2004-55. Správní orgán uvádí, že žalobce neuvedl žádný azylově relevantní důvod, jelikož ekonomickou situaci v zemi původu žalobce, ani obecný nesouhlas se situací v zemi původu nelze považovat za azylově relevantní důvody. Důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace pobytu na území ČR, což však nezakládá relevantní důvod pro udělení azylu. Žalovaný se domnívá, že je žádost jmenovaného účelová, neboť jmenovaný přišel vlastním zaviněním o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, protože si neprodloužil dobu jeho platnosti, která uplynula a prostřednictvím institutu mezinárodní ochrany si chce svůj pobyt legalizovat (jak sám uvádí při pohovoru). V této souvislosti správní orgán pouze připomíná, že z konstantní judikatury NSS jasně vyplývá, že azyl je institutem zcela výjimečným (viz 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 01. 2004; nebo 7 Azs 117/2004 ze dne 18. 11. 2004), který neslouží jako náhrada institutů podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Jmenovaný navíc v ČR pobývá od r. 2008, o mezinárodní ochranu požádal až nyní, z tohoto důvodu správní orgán konstatuje, že žádost o mezinárodní ochranu podaná až po několikaletém pobytu v ČR, nikoliv bezprostředně, nesvědčí o žalobcových obavách z návratu do země původu z důvodu azylově relevantních a lze tedy považovat podanou žádost za zcela zjevně účelovou. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by správní orgán při svém postupu porušil žalobcem uvedená ustanovení zákona o azylu či správního řádu a nedomnívá se tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný nařízení jednání nepožadoval a žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení jednání neprojevil ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas. Krajský soud navíc neshledal ústní projednání věci nezbytným.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice), přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu zjištěném žalovaným tak, jak je zachycen ve **správním spisu**, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Ve správním spisu jsou založeny všechny podklady, na něž žalovaný odkazoval v napadeném rozhodnutí. Zejména krajský soud poukazuje na protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 5. 2016, zprávy o zemi původu (zejm. informace MZV ČR ze dne 26. 5. 2015, č.j. 98851/2015-LPTP k situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, jakož i výroční zpráva Amnesty International 2015/16), a protokol o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 9. 5. 2016.

Předmětem sporu mezi stranami je pouze otázka správnosti hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalovaným, neboť žalobce ani neprojevil žádnou ze žalobních námitek proti hodnocení podmínek pro udělení azylu a azylu za účelem sloučení rodiny. Z hlediska posouzení doplňkové ochrany pak žalobce nenapadl ani závěry žalovaného týkající se doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud se tedy vyhodnocením podmínek pro udělení těchto forem mezinárodní ochrany blíže nezabýval, nicméně toliko z pohledu přezkoumatelnosti této části napadeného rozhodnutí konstatuje, že závěr žalovaného o absenci podmínek pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu je řádně zdůvodněn. Krajský soud vyhodnotil zjištěný skutkový stav, na němž je postaveno napadené rozhodnutí, ve světle vznesených žalobních námitek následovně.

V prvním žalobním bodě žalobce namítl nefunkčnost systému Visa point, neboť postup zastupitelského úřadu v Hanoji je nezákonný, kdy správní orgán není oprávněn vynucovat si po žadatelích o pobytové oprávnění předchozí registraci v jakémkoliv systému. K této námitce krajský soud uvádí, že tato námitka je ve své podstatě mimoběžná, jak to konec konců přiléhavě uvádí žalovaný ve svém vyjádření, neboť se nevztahuje k postupu žalovaného v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dále krajský soud uvádí, že tyto obtíže při získání pobytového oprávnění typově nemohou samostatně představovat důvod pro udělení doplňkové ochrany. Řízení o udělení dlouhodobého pobytu je svébytným správním řízením, přičemž proti eventuálnímu nesprávnému postupu příslušného správního orgánu se lze bránit i soudně. Podle ustanovení § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců platí, že „*žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.*“ Krajskému soudu samozřejmě jsou z jeho úřední činnosti i obecně známy problémy, s nimiž se cizinci setkávají při pokusu o rezervaci k podání žádosti v systému visa point, a to nejen ve Vietnamu, ale i v jiných zemích. Tyto obtíže jsou dokumentovány i reflexích současné praxe správních orgánů v oboru pobytu cizinců (viz k tomu zejm. Pořízek, P. Brána nebo zábrana – problematické aspekty fungování systému Visa point. In. Jílek, D., Pořízek, P. (eds.) Aktuální právní problémy azylového a cizineckého práva. Sborník ze seminář. Brno: KVOP, s. 17, 37 – 40). S těmito problémy již byla konfrontována i judikatura Nejvyššího správního soudu, která mj. dovodila, že jiné podmínky, které by vylučovaly zahájení řízení, ze správního řádu a ani ze zákona o pobytu cizinců nevyplývají. Namítaná nezbytná registrace v systému Visa point není podmínkou pro zahájení správního řízení. Tento systém funguje na principu elektronických úředních hodin a plní pouze funkci organizační (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 282/2014 – 48, přístupný na www.nssoud.cz). Proti případnému zásahu do právní sféry žalobce v důsledku uplatnění systému Visa point je možné bránit se

opravnými prostředky v řízení o udělení pobytového oprávnění podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce dále tvrdil, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil situaci ve Vietnamu, a to i takové zprávy týkající se dodržování lidských práv, z nichž vyplývá, že lidská práva nejsou ve vlasti žalobce hojně dodržována, k těmto informacím při svém rozhodování nepřihlédl. Žalobce má obavy z návratu do vlasti. Krajský soud k tomu uvádí, že žalovaný hodnotil relevantní zprávy o zemi původu (tzn. Vietnamu) v té části napadeného rozhodnutí, která se týká zkoumání podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Tvzení o nedodržování lidských práv obsažené v žalobě koresponduje s textem zprávy výroční zprávy Amnesty International 2015/16 založené ve správním spisu. Žalovaný však zcela správně vyhodnotil obsah těchto zpráv v kontextu skutkového stavu, zejm. tvrzení samotného žalobce uvedených v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z toho se podává, že sám žalobce žádné problémy s režimem ve své vlasti neměl, ani problémy se zákonem, přičemž důvodem k opuštění vlasti byla výlučně tamější ekonomická situace. Žalovaný proto při hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany vycházel z toho, že se žalobce nemá žádné důvody obávat se příp. návratu do vlasti, neboť vycestoval z ekonomických důvodů. Jak vyplývá ze žalovaným citované informace MZV ČR ze dne 26. 5. 2015, č.j. 98851/2015-LPTP, tamní režim dlouhodobě podporuje vycestování co nejširšímu okruhu občanů, neboť z toho domácí ekonomika má nezanedbatelné příjmy. Krajský soud proto považuje tuto žalobní námitku za nedůvodnou.

Žalobce se dále cítí být zkrácen na svých právech tím, že žalovaný správní orgán rozhodoval v rozporu s ustanoveními s § 14 zákona o azylu. Nepochybně je povinností žalovaného vypořádat se při zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany se všemi jejími formami včetně tzv. humanitárního azylu. Nicméně na druhé straně je třeba podotknout, že tato forma mezinárodní ochrany je odvislá výlučně od správního uvážení žalovaného, jakož i od interpretace neurčitého pojmu „důvody zvláštního zřetele hodné.“ Pokud ve skutkovém příběhu žalobce nejsou žádné indicie, které by nasvědčovaly tomu, že by u něho mohly být podmínky pro udělení humanitárního azylu naplněny, není třeba podrobně zdůvodňovat, že takové okolnosti v případě dány nejsou. Pokud tedy žalovaný pouze věcně uzavřel, že tyto typové okolnosti (např. vážná nemoc, stav po úrazu, péče o těžce nemocného rodinného příslušníka atd.) nejsou dány, nejde ani o nepřezkoumatelnost, ani o nezákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud se dále neztotožňuje se žalobcem ani v tom, že žalovaný měl hodnotit výše uvedené tvrzené obavy žalobce z návratu do Vietnamu podle ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť účelem tohoto ustanovení je postihnout zcela specifické případy, za nichž by bylo nehumánní žadateli ochranu ve formě mezinárodní ochrany (azylu) neposkytnout. Jak přílehavě uvedl NSS k výkladu § 14 zákona o azylu: „Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55).

VI. Závěr a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I tohoto rozsudku uvedeno, neboť ji neshledal důvodnou.

Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto jí krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. května 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová